

Αριθμός απόφασης: 941/2021

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΜΗΜΑΖ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ

(Διαδικασία διοικητικών διαφορών ουσίας)

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του Δικαστηρίου στις 24 Φεβρουαρίου 2021, με δικαστή την Ιωάννα Γρηγοροπούλου, Εφέτη Δ.Δ., και με γραμματέα την Παναγιώτα Τσερκέζη, δικαστική υπάλληλο,

για να δικάσει την από 8-7-2016 (ΑΒΕΜ .../2016) έφεση,

τ ο υ ... του ..., κατοίκου ... (οδός..., αριθμός...), για τον οποίο παραστάθηκε με δήλωση του άρθρου 133 παρ. 2 του Κ.Δ.Δ. ο πληρεξούσιος δικηγόρος Θεσσαλονίκης Ευάγγελος Κώστας,

κ α τ ά του Ελληνικού Δημοσίου, που εκπροσωπείται εν προκειμένω από τον Προϊστάμενο του .. Τελωνείου Θεσσαλονίκης, και ήδη Τελωνειακής Περιφέρειας Θεσσαλονίκης, για το οποίο παραστάθηκε με δήλωση του άρθρου 133 παρ. 2 του Κ.Δ.Δ. η Προϊσταμένη Τελωνειακής Περιφέρειας Θεσσαλονίκης, κ α ι

κατ'α της 3717/2015 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης.

Το Δικαστήριο αφού μελέτησε τη δικογραφία.

Σκέφθηκε σύμφωνα με το Νόμο.

Η κρίση του είναι η εξής.

1. Επειδή, η κρινόμενη έφεση, με την οποία ζητείται, η εξαφάνιση της 3717/2015 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, νομίμως επαναφέρεται προς κρίση μετά την έκδοση της 359/2020 απόφαση της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας. Με την 2435/2019 απόφαση του Δικαστηρίου τούτου αναβλήθηκε η έκδοση οριστικής απόφασης έως ότου εκδοθεί απόφαση από την Ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας επί των ζητημάτων που τίθενται με την 1771/2019 απόφαση του Β' Τμήματος του ίδιου Δικαστηρίου, ενώ περαιτέρω, διατάχθηκε η απόδοση στον εκκαλούντα ποσού παραβόλου ύψους 1.237,88 ευρώ, ως αχρεωστήτως καταβληθέντος. Με την εκκαλουμένη απόφαση απορρίφθηκε η 3.5.2010 προσφυγή του ήδη εκκαλούντος κατά της .../.../9.2.2010 πράξης του Διευθυντή του ... ' Τελωνείου Θεσσαλονίκης, κατά το μέρος αυτής με το οποίο καταλογίστηκε σε βάρος του, ως συνυπαιτίου λαθρεμπορίας, πολλαπλό τέλος ποσού 9.222.794 δρχ. ή 27.066,16 ευρώ, και κηρύχθηκε αυτός αλληλεγγύως συνυπεύθυνος στην καταβολή του συνολικώς επιβληθέντος πολλαπλού τέλους ποσού 61.485.291 δρχ. ή 180.441,06 ευρώ.

2. Επειδή, σύμφωνα με την παρ. 2 του άρθρου 89 του Τελωνειακού Κώδικα (ν. 1165/1918, Α' 73), που προστέθηκε με το άρθρο 3 του α.ν. 1514/1950 (Α' 240), ο οποίος κυρώθηκε με τον ν. 1591/1950 (Α' 295), «Ως τελωνειακαί παραβάσεις χαρακτηρίζονται (...) η καθ' οιονδήποτε των εν άρθρω 100 του παρόντος μνημονευομένων τρόπων διαφυγή ή απόπειρα διαφυγής της πληρωμής των ανηγόντων τω Δημοσίω τελών και δικαιωμάτων, ως και η μη τήρησις των εν τω αυτώ άρθρω 100 καθοριζομένων λοιπών διατυπώσεων, επισύρουσι δε κατά των υπευθύνων πολλαπλούν τέλος, συμφώνως προς τας διατάξεις

του παρόντος νόμου, και αν έτι ήθελε κριθή αρμοδίως ότι δεν συντρέχουσι τα στοιχεία αξιοποιίνου λαθρεμπορίας». Στην παρ. 1 του άρθρου 100 του ίδιου Κώδικα, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1 του α.ν. 2081/1939 (Α' 495), ορίζεται ότι: «Λαθρεμπορία είναι α) η εντός των συνόρων του Κράτους εισαγωγή ή εξ αυτών εξαγωγή εμπορευμάτων, υποκειμένων είτε εις εισαγωγικόν δασμόν, είτε εις εισπραττόμενον εν τοις Τελωνείοις τέλος, φόρον ή δικαίωμα, άνευ γραπτής αδείας της αρμοδίας τελωνειακής αρχής ή εν άλλω παρά τον ωρισμένον παρ' αυτής τόπω ή χρόνω και β) πάσα οιαδήποτε ενέργεια, σκοπούσα να στερήση το Δημόσιον των υπ' αυτού εισπρακτέων δασμών, τελών, φόρων και δικαιωμάτων επί των εισαγομένων εκ της αλλοδαπής ή εξαγομένων εμπορευμάτων, και αν έτι ταύτα εισεπράχθησαν κατά χρόνον και τρόπον έτερον ή τον υπό του νόμου οριζόμενον». Η κατά το άρθρο 100 λαθρεμπορία (όπως και η απόπειρα λαθρεμπορίας) τιμωρείται με ποινή φυλακίσεως κατά τα ειδικότερον οριζόμενα στα άρθρα 102 επόμ. του ίδιου Κώδικα. Περαιτέρω, στην παρ. 3 του άρθρου 97 του Τελωνειακού Κώδικα, που προστέθηκε με το άρθρο 4 του α.ν. 1514/1950 και τροποποιήθηκε με το άρθρο 23 του ν. 495/1976, Α' 337), ορίζεται ότι «Κατά των οπωσδήποτε συμμετασχόντων της κατά την παρ. 2 του άρθρου 89 του παρόντος τελωνειακής παραβάσεως και αναλόγως του βαθμού της συμμετοχής εκάστου ασχέτως της ποινικής διώξεως αυτών επιβάλλεται κατά τας διατάξεις των άρθρων 100 και επομ. του παρόντος ιδιαιτέρως εις έκαστον και αλληλεγγύως πολλαπλούν τέλος από του διπλού μέχρι του δεκαπλού των βαρυνόντων το αντικείμενο ταύτης δασμών, φόρων, τελών και δικαιωμάτων εν συνόλω, δια πάντας τους συνυπαιτίους. (...)». Τέλος, στην παρ. 8 του άρθρου 97 του Τελωνειακού Κώδικα, που προστέθηκε με το άρθρο 4 του α. ν. 1514/1950, ορίζεται ότι «Ουδεμίαν επιρροήν εξασκεί επί των αποφάσεων των Δικαστηρίων η αθωωτική ή καταλογιστική απόφασις των Διοικητικών Δικαστηρίων και Επιτροπών ουδέ τανάπαλιν», στο δε άρθρο 5 παρ. 2 εδ. β' του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (Κ.Δ.Δ., ν. 2717/1999, Α' 97), όπως ίσχυε κατά το χρόνο συζήτησης της υπόθεσης ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου που εξέδωσε την εκκαλουμένη απόφαση (ήτοι, πριν από την αντικατάσταση της εν λόγω παραγράφου 2 του άρθρου 5 του Κ.Δ.Δ. με το άρθρο 17 του ν. 4446/2016, Α' 240), ορίζεται ότι τα διοικητικά δικαστήρια δεσμεύονται «από τις αμετάκλητες καταδικαστικές αποφάσεις των ποινικών δικαστηρίων, ως προς την ενοχή του δράστη»; και στην παράγραφο 4 του ίδιου άρθρου 5 του ΚΔΔ, ότι «4.Το δικαστήριο λαμβάνει υπόψη το δεδικοσμένο και αυτεπαγγέλτως, εφόσον τούτο προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας». Από τον συνδυασμό των προμνησθεισών διατάξεων των παραγράφων 2 του άρθρου 89 και 3 του άρθρου 97 του Τελωνειακού Κώδικα προς την παράγραφο 8 του ίδιου άρθρου 97 αυτού,

(προστεθείσα με το άρθρο 4 του ν. 1514/1950), καθώς και προς την διάταξη της παραγράφου 2 του άρθρου 5 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας προκύπτει ότι η διαδικασία διοικητικής βεβαιώσεως της τελωνειακής παραβάσεως, που κατατείνει στην επιβολή του πολλαπλού τέλους, είναι αυτοτελής και διακεκριμένη σε σχέση με την αντίστοιχη ποινική διαδικασία. Η αυτοτέλεια των δύο διαδικασιών (ποινικής και διοικητικής) έχει την έννοια ότι το διοικητικό δικαστήριο, όταν αποφασίζει περί του αν ετελέσθη η διοικητική παράβαση, δεν δεσμεύεται από την τυχόν προηγηθείσα σχετική απόφαση ποινικού δικαστηρίου, εκτός εάν πρόκειται για αμετάκλητη καταδικαστική απόφαση, οπότε δεσμεύεται ως προς την ενοχή του δράστη (βλ. ΣτΕ 359/2020 Ολ., σκ. 4, 990/2004 Ολ., ΣτΕ 741/2021, 1522/2010 7μ., 2067/2011 7μ., 1741/2015 Ολ. κ.ά.).

3. Επειδή, το άρθρο 4 παρ. 1 του (κυρωθέντος με το ν. 1705/1987, Α' 89) 7ου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου (Π.Π.) της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ) ορίζει ότι: «Κανένας δεν μπορεί να διωχθεί ή καταδικασθεί ποινικά από τα δικαστήρια του ίδιου Κράτους για μια παράβαση για την οποία ήδη αθωώθηκε ή καταδικάσθηκε με αμετάκλητη απόφαση σύμφωνα με το νόμο και την ποινική δικονομία του Κράτους αυτού». Κατά την έννοια της ανωτέρω διατάξεως, προκειμένου να ενεργοποιηθεί η προβλεπόμενη σε αυτήν απαγόρευση (*ne bis in idem*), η οποία αποτελεί εκδήλωση των αρχών του κράτους δικαίου και του δεδicasμένου, καθώς και των συναφών, επίσης θεμελιωδών, αρχών της ασφάλειας δικαίου και της σταθερότητας της έννομης κατάστασης των προσώπων, απαιτείται να συντρέχουν οι ακόλουθες προϋποθέσεις: (α) να υπάρχουν περισσότερες της μίας διακεκριμένες διαδικασίες επιβολής κύρωσης, οι οποίες δεν συνδέονται στενά μεταξύ τους, κατ' ουσίαν και κατά χρόνον, (β) οι διαδικασίες αυτές πρέπει να είναι "ποινικές" κατά την αυτόνομη έννοια της ΕΣΔΑ, ήτοι βάσει των κριτηρίων Engel, κατ' εφαρμογή των οποίων μπορούν να θεωρηθούν ως "ποινικές" και κυρώσεις που επιβάλλονται από διοικητικά όργανα, ενόψει της φύσεως των σχετικών παραβάσεων ή/και του είδους και της βαρύτητας των προβλεπόμενων για αυτές διοικητικών κυρώσεων, (γ) η μία από τις εν λόγω διαδικασίες πρέπει να έχει περατωθεί με αμετάκλητη απόφαση (είτε καταδικαστική είτε αθωωτική, υπό τον όρο ότι η αθώωση στηρίζεται σε επαρκή έρευνα και εκτίμηση σχετικά με την ουσία της υποθέσεως, δηλαδή την τέλεση ή μη της παραβάσεως) και (δ) οι διαδικασίες πρέπει να στρέφονται κατά του ίδιου προσώπου και να αφορούν στην ίδια κατ' ουσίαν παραβατική συμπεριφορά, ήτοι στο αυτό σύνολο συγκεκριμένων πραγματικών περιστατικών, τα οποία συνδέονται αναπόσπαστα μεταξύ τους, χρονικά και τοπικά, και η συνδρομή των οποίων είναι

απαραίτητη για την επιβολή της κυρώσεως (πρβλ. 2987/2017 7μ., 680/2017 7μ., 167-169/2017 7μ., 1992/2016 7μ. κ.ά.). Συνακόλουθα, όπως έχει ήδη κριθεί (βλ. ΣτΕ 2987/2017 7μ., 167-169/2017 7μ. κ.ά.), ενόψει και των αποφάσεων του ΕΔΔΑ ... κατά Φινλανδίας της 16.6.2009 (13079/03), .. και άλλοι κατά Ελλάδος της 30.4.2015 (3453/12, 42941/12 και 9028/13), .. κατά Ελλάδος της 9.6.2016 (66602/09) και A and B κατά Νορβηγίας της 15.11.2016 (24130/11, 29758/11), το άρθρο 4 παρ. 1 του 7ου Π.Π. της ΕΣΔΑ αντιτίθεται, καταρχήν, στην εκκίνηση και εξακολούθηση διοικητικής, κατά το εθνικό δίκαιο, διαδικασίας και δίκης περί της επιβολής διοικητικής χρηματικής κυρώσεως για φορολογική ή τελωνειακή παράβαση, όταν για την ίδια κατ' ουσίαν παράβαση έχει ήδη περατωθεί αμετάκλητα η αντίστοιχη ποινική, κατά το εθνικό δίκαιο, διαδικασία.

4. Επειδή, όπως κρίθηκε με την 359/2020 απόφαση της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας, η καταστολή της φοροδιαφυγής (και, ιδίως, της μεγάλης από απόψεως ποσού), μέσω της διαπιστώσεως των οικείων παραβάσεων και της επιβολής των αντίστοιχων διαφυγόντων φόρων, καθώς και των προβλεπόμενων στο νόμο διοικητικών κυρώσεων, συνιστά, κατά το Σύνταγμα (άρθρα 4 παρ. 5, 26 και 106 παρ. 1 και 2), επιτακτικό σκοπό δημοσίου συμφέροντος και βασικό έργο της φορολογικής Διοικήσεως, η νομιμότητα των πράξεων της οποίας υπόκειται στον έλεγχο των διοικητικών δικαστηρίων, σύμφωνα με το άρθρο 20 παρ. 1 και το άρθρο 94 παρ. 1 του Συντάγματος (βλ. ΣτΕ 680/2017 7μ., 1992/2016 7μ.). Εξάλλου, το άρθρο 96 παρ. 1 του Συντάγματος ουδόλως αποκλείει την επιβολή από τη Διοίκηση (υπό τον προαναφερόμενο έλεγχο των διοικητικών δικαστηρίων) χρηματικών κυρώσεων (που δεν έχουν το χαρακτήρα στερητικών της ελευθερίας ποινών), για παραβάσεις της φορολογικής ή τελωνειακής νομοθεσίας, ακόμα κι αν τέτοιες διοικητικές κυρώσεις έχουν “ποινικό” χαρακτήρα, κατά την έννοια της ΕΣΔΑ. Άλλωστε, κατά πάγια νομολογία, αφενός, του ΕΔΔΑ και, αφετέρου, του ΔΕΕ (βλ. ΕΔΔΑ, ... κ.α. κατά Ιταλίας της 4.3.2014 (18640/10) σκ. 138-139, και ΔΕΕ μειζ. συνθ. 26.2.2013, C-617/10, ..., σκέψεις 34-

35) η ΕΣΔΑ και το πρωτογενές ενωσιακό δίκαιο, αντίστοιχα, ουδόλως απαγορεύουν την επιβολή από διοικητικές αρχές των Κρατών Μελών χρηματικών κυρώσεων για φορολογικές ή τελωνειακές παραβάσεις. Συναφώς, ο νομοθέτης μπορεί να χαρακτηρίσει όχι μόνο ως διοικητικές παραβάσεις αλλά και ως ποινικά αδικήματα τις πλέον σοβαρές, από απόψεως ποσού ή/και συνθηκών τελέσεως, παραβάσεις φοροδιαφυγής, που, κατά την εκτίμησή του, χρήζουν έντονης κοινωνικής αποδοκιμασίας και απαιτούν

συμπληρωματικές (σε σχέση με τις επιβαλλόμενες από τη φορολογική Διοίκηση) κυρώσεις, για την αποτελεσματικότερη πρόληψη και αντιμετώπισή τους. Δεδομένου, όμως, ότι, κατά τα προεκτεθέντα, η εφαρμογή και η επιβολή της διοικητικής νομοθεσίας περί φορολογίας ανάγεται στην άσκηση της κατά το άρθρο 26 του Συντάγματος εκτελεστικής λειτουργίας, η δράση της οποίας, σε περίπτωση αμφισβήτησεως των πράξεών της, υπάγεται, σύμφωνα με το άρθρο 94 παρ. 1 του Συντάγματος, στο δικαιοδοτικό έλεγχο του διοικητικού δικαστή, που είναι ο “φυσικός” δικαστής των διαφορών μεταξύ του Κράτους και των διοικουμένων όσον αφορά την ορθή ερμηνεία και εφαρμογή της φορολογικής νομοθεσίας, η διπλή, διοικητική και ποινική, διαδικασία, που προβλέπεται στο νόμο για την αντιμετώπιση παραβάσεων φοροδιαφυγής, πρέπει, ανεξαρτήτως του ποσού του διαφυγόντος φόρου ή δασμού, να οργανώνεται νομοθετικά και να διενεργείται κατά τρόπο ώστε ο ποινικός δικαστής να επιλαμβάνεται (μετά από διακοπή της προθεσμίας παραγραφής του ποινικού αδικήματος) κατόπιν της τελεσίδικης κρίσεως της ουσίας της υποθέσεως από τον διοικητικό δικαστή, δοθέντος, άλλωστε, ότι δεν θα ήταν συνταγματικώς ανεκτή ποινική καταδίκη για φοροδιαφυγή σε περίπτωση που ο διοικητικός δικαστής κρίνει ότι δεν είναι νόμιμη η σχετική καταλογιστική (του φόρου ή/και συναφούς προστίμου) πράξη της Διοικήσεως (βλ. ΣτΕ 680/2017 7μ.). Οι προαναφερόμενες συνταγματικές διατάξεις ναι μεν έχουν την παραπάνω έννοια, καθώς και την έννοια ότι ο κοινός νομοθέτης κωλύεται να εξαρτήσει την άσκηση των ως άνω εξουσιών της Διοίκησης ή/και της αρμοδιότητας των διοικητικών δικαστηρίων για επίλυση των σχετικών διαφορών από την προηγούμενη ποινική καταδίκη του φορολογούμενου για το αντίστοιχα προβλεπόμενο ποινικό αδίκημα φοροδιαφυγής ή λαθρεμπορίας, αλλά, πάντως, σε περίπτωση που προβλέπονται για την ίδια παραβατική συμπεριφορά τόσο διοικητικές όσο και ποινικές κυρώσεις, δεν αποκλείουν τη θέσπιση και την εφαρμογή διατάξεων νόμου (όπως εκείνη του άρθρου 4 παρ. 1 του 7ου Π.Π. της ΕΣΔΑ) από τις οποίες να προκύπτει επίδραση της αμετακλήτως περατωθείσας ποινικής διαδικασίας και δίκης περί φοροδιαφυγής/ λαθρεμπορίας στην αντίστοιχη διοικητική διαδικασία και δίκη (βλ. ΣτΕ 680/2017 7μ., 1992/2016 7μ.). Πάντως, τέτοιες διατάξεις, στο μέτρο που προβλέπουν δέσμευση του διοικητικού δικαστηρίου από τις κρίσεις του ποινικού δικαστή, όσον αφορά την εκτίμηση της ουσίας της υποθέσεως, πρέπει να ερμηνεύονται στενά, δεδομένου ότι η ποινική διαδικασία περί φοροδιαφυγής/λαθρεμπορίας προϋποθέτει, κατ’ αρχήν, την έκδοση σχετικής διοικητικής καταλογιστικής πράξεως, εξοπλισμένης με το τεκμήριο νομιμότητας, το οποίο μπορεί να ανατραπεί (εν όλω ή εν μέρει) μόνον μέσω της ακυρώσεως ή της τροποποίησής της από

τον διοικητικό δικαστή, που είναι, κατά το Σύνταγμα, ο “φυσικός” δικαστής του ελέγχου του νόμου και ουσία βασίμου της (ΣτΕ 359/2020 Ολ., σκ. 6, ΣτΕ 741/2021).

5. Επειδή, περαιτέρω, με το άρθρο 17 του ν. 4446/2016 (Α΄ 240/22.12.2016 - που ισχύει από τη δημοσίευση του νόμου αυτού στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης, σύμφωνα με το άρθρο 32 του ίδιου νόμου), η παράγραφος 2 του άρθρου 5 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (Κ.Δ.Δ., ο οποίος κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/1999 - Α΄ 97) αντικαταστάθηκε ως ακολούθως: «Τα [διοικητικά] δικαστήρια δεσμεύονται από τις αποφάσεις των πολιτικών δικαστηρίων, οι οποίες, σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις, ισχύουν έναντι όλων. Δεσμεύονται, επίσης, από τις αμετάκλητες καταδικαστικές αποφάσεις των ποινικών δικαστηρίων ως προς την ενοχή του δράστη, από τις αμετάκλητες αθωωτικές αποφάσεις, καθώς και από τα αμετάκλητα αποφαινόμενα να μην γίνει η κατηγορία βουλεύματα, εκτός εάν η απαλλαγή στηρίχθηκε στην έλλειψη αντικειμενικών ή υποκειμενικών στοιχείων που δεν αποτελούν προϋπόθεση της διοικητικής παράβασης.». Η νεότερη αυτή δικονομική ρύθμιση έχει πεδίο εφαρμογής στις υποθέσεις οι οποίες συζητήθηκαν ενώπιον του διοικητικού δικαστηρίου μετά τις 22-12-2016 (βλ. ΣτΕ 458, 459/2018 αλλά και ΣτΕ 167 - 169/2017 7μελ., 3953/2007).

6. Επειδή, σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση της ανωτέρω διάταξης του άρθρου 17 του ν. 4446/2016, η τροποποίηση έλαβε χώρα «προκειμένου η δέσμευση των διοικητικών δικαστηρίων από τις αμετάκλητες αποφάσεις των ποινικών δικαστηρίων να επεκταθεί πέραν από τις καταδικαστικές και στις αθωωτικές αποφάσεις, καθώς και στα αποφαινόμενα να μην γίνει η κατηγορία βουλεύματα που έχουν καταστεί αμετάκλητα (βλ και απόφαση ΕΔΔΑ της 13.7.2010, κατά Ελλάδας)». Από την παραπομπή, ενδεικτικά, στην ως άνω απόφαση του ΕΔΔΑ, συνάγεται ότι ο νομοθέτης θέσπισε την εν λόγω διάταξη ενόψει της διαμορφωθείσας νομολογίας του ΕΔΔΑ ως προς την αρχή *ne bis in idem* και του «τεκμηρίου αθωότητας», που διαλαμβάνονται στα άρθρα 4 παρ. 1 και 6 παρ. 2 αντίστοιχα του 7ου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου (Π.Π.) της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ) και επομένως η έκτασή της οριοθετείται από το περιεχόμενο των εν λόγω αρχών.

7. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτουν τα ακόλουθα: Το καλοκαίρι του έτους 1994, ο ήδη εκκαλών, κάτοικος Γερμανίας, μετέφερε στη χώρα με το καθεστώς της προσωρινής εισαγωγής, το με αριθμ. κυκλ.... Ι.Χ. επιβατικό αυτοκίνητο μάρκας MERCEDES-BENZ (D), τύπου 1240, με αριθμό πλαισίου..., χρώματος μαύρου. Στις 28.8.1994, ο..., σύζυγος της αδερφής του εκκαλούντος, κατελήφθη να οδηγεί το ανωτέρω αυτοκίνητο, ενεπλάκη, δε, την ημέρα αυτή σε τροχαίο ατύχημα με αποτέλεσμα αυτό να υποστεί ζημιές. Μετά το τροχαίο ατύχημα, το αυτοκίνητο μεταφέρθηκε με γερανό σε περιοχή του Δήμου ..., όπου και παρέμεινε μέχρι ότου μεταφέρθηκε στο χωριό Στη συνέχεια, στις 30.8.1995, με τη μεσολάβηση του προαναφερόμενου ..., το επίμαχο αυτοκίνητο πωλήθηκε από τον ήδη εκκαλούντα στον ..., μόνιμο κάτοικο Ελλάδας, κατά την αρχική κατάθεση του... αντί του ποσού των 2.500.000 δραχμών κατά τους ισχυρισμούς του εκκαλούντος αντί 3.000 γερμανικών μάρκων, χωρίς την προηγούμενη καταβολή των αναλογουσών δασμοφορολογικών επιβαρύνσεων. Ακολούθως, ο... αφαίρεσε από το αυτοκίνητο τις ανωτέρω πινακίδες κυκλοφορίας του, οι οποίες και παραδόθηκαν στις 6.10.1995 από τον εκκαλούντα μαζί με την άδεια κυκλοφορίας στις αρμόδιες γερμανικές αρχές, για τη διαγραφή του αυτοκινήτου από τα γερμανικά μητρώα. Εν τω μεταξύ, ο ..., ο οποίος είχε στην κατοχή του άλλο Ι.Χ.Ε. αυτοκίνητο MERCEDES, ίδιου τύπου, με αριθμό κυκλοφορίας ... και αριθμό πλαισίου... χρώματος ερυθρού, ζήτησε με σχετική αίτησή του από τη Διεύθυνση Συγκοινωνιών Θεσσαλονίκης να του χορηγηθούν νέες πινακίδες κυκλοφορίας για το αυτοκίνητο αυτό λόγω φθοράς των υπάρχοντων με αριθμ. ... πινακίδων, καθώς και να του επιτραπεί η αλλαγή του χρώματός του σε μαύρο. Στις 19.10.1995, χορηγήθηκαν στον ... οι με αριθμό ... νέες πινακίδες κυκλοφορίας και δόθηκε έγκριση για αλλαγή του χρώματος του αυτοκινήτου σε μαύρο. Κατόπιν, ο... αντί να τοποθετήσει στο αυτοκίνητό του με αριθμό πλαισίου ... χρώματος ερυθρού τις νέες πινακίδες κυκλοφορίας και να αλλάξει το χρώμα του σε μαύρο, επισκέυασε το άλλο αυτοκίνητο, με αριθμό πλαισίου ..., χρώματος μαύρου, που είχε αγοράσει από τον εκκαλούντα... και, αφού τοποθέτησε σε αυτό τις νέες πινακίδες κυκλοφορίας με αριθμ. ..., το κυκλοφορούσε στη χώρα χωρίς την προηγούμενη καταβολή των αναλογούντων φόρων και δασμών. Από τον Οκτώβριο του έτους 1995 μέχρι και το Φεβρουάριο του έτους 1997, ο... στάθμευε το ανωτέρω αυτοκίνητο (με αριθμό πλαισίου..., χρώματος μαύρου) στο χώρο στάθμευσης του ... στη Θεσσαλονίκη επί της οδού ..., ο ιδιοκτήτης του οποίου προέβαινε στην έκδοση αποδείξεων παροχής υπηρεσιών με στοιχεία αυτοκινήτου ..., ενώ, τις τελευταίες είκοσι (20) ημέρες πριν τις 12.3.1997, ημερομηνία ελέγχου του αυτοκινήτου από την ΕΥΤΕ, κυκλοφορούσε το

συγκεκριμένο αυτοκίνητο έχοντας αφαιρέσει τις ανωτέρω πινακίδες κυκλοφορίας. Κατόπιν έρευνας από τα αρμόδια όργανα της ΕΥΤΕ Κεντρικής και Δυτικής Μακεδονίας το επίδικο αυτοκίνητο ακινητοποιήθηκε προσωρινά στις 12.3.1997 και ως αυτοκίνητο παραδόθηκε στον Οργανισμό Διαχείρισης Δημοσίου Υλικού στις 9.4.1997. Με αυτά τα στοιχεία η διάδικη τελωνειακή αρχή έκρινε ότι ο ήδη εκκαλών κατά παράβαση των διατάξεων της Δ. 247/13/1988 απόφασης του Υπουργού Οικονομικών, ιδίως δε των όρων που θεσπίζονται με τις προπαρατεθείσες διατάξεις, παραχώρησε τη χρήση του επίδικου αυτοκινήτου στο γαμπρό του ..., ο οποίος το έθεσε σε κυκλοφορία στις 28.8.1994, όταν κατελήφθη να το οδηγεί, έχοντας εμπλακεί με αυτό κατά την ίδια ημέρα σε τροχαίο ατύχημα. Ότι στη συνέχεια, ο εκκαλών, με τη μεσολάβηση του... προέβη στην πώλησή του στον αγοραστή ..., ο οποίος είναι οικείο πρόσωπο της οικογένειας, γνωρίζοντας ότι δεν κατέβαλε και εξακολουθούσε να οφείλει τις δασμοφορολογικές επιβαρύνσεις που αναλογούν στο επίδικο αυτοκίνητο και επομένως ότι θα στερήσει το Δημόσιο από τα νόμιμα δικαιώματά του. Μάλιστα, κατά το χρόνο της μεταβίβασης του ως άνω οχήματος στον αγοραστή ... είχε προφανώς παρέλθει το εξάμηνο της προσωρινής εισαγωγής, εντός του οποίου όφειλε να το επανεξαγάγει ο εκκαλών, όπως προβλέπεται στην παρ. 2 του άρθρου 4 της ως άνω ΑΥΟ. Κατόπιν αυτών, η διάδικη τελωνειακή αρχή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο ήδη εκκαλών και ο ..., ενεργούσαν από κοινού, όσον αφορά στην κατοχή-κυκλοφορία και πώληση στη χώρα του ως άνω αυτοκινήτου γερμανικής προέλευσης, στον γνωστό τους ..., ο οποίος με δόλια τεχνάσματα κυκλοφορούσε αυτό νομιμοφανώς με τις... ελληνικές πινακίδες και την ταυτόριθμη άδεια, ότι επρόκειτο, δηλαδή, για μεθόδευση με σκοπό την οριστική παραμονή και χρησιμοποίηση του αυτοκινήτου στην Ελλάδα χωρίς να καταβληθούν οι προβλεπόμενοι δασμοί και φόροι, η οποία στοιχειοθετεί κατά τα ανωτέρω το αδίκημα της λαθρεμπορίας. Με αυτά τα δεδομένα η διάδικη τελωνειακή αρχή εξέδωσε την .../.../9.2.2000 καταλογιστική πράξη, με την οποία χαρακτηρίστηκε η προαναφερθείσα πράξη, δηλαδή η παράνομη κατοχή στη χώρα του αρ. κυκ.... (διαγραφέντος) Ε.Ι.Χ. αυτοκινήτου, ως παράβαση λαθρεμπορίας και ως υπαίτιοι αυτής θεωρήθηκαν ο..., ο ήδη εκκαλών και ο ..., επιβλήθηκαν δε σε βάρος τους πολλαπλά τέλη ίσα προς το διπλάσιο των δασμών, φόρων και τελών (30.022.115 επί 2 =) 60.044.230 δρχ. ή 176.211,97 ευρώ (πλέον Τ.Χ./ΟΓΑ (2,4%), ποσό το οποίο επιμερίσθηκε ανάλογα με τη συμμετοχή του καθενός στην εν λόγω παράβαση, ως εξής: στον... το 75% των πολλαπλών τελών ήτοι: $(75\% \times 60.044.230) = 45.033.172$ δρχ. ή 132.158,98 ευρώ πλέον Τ.Χ./ΟΓΑ (2,4%) 1.080.796 ή 3.171.82 ευρώ και συνολικά 46.113.968 ή 135.330,8 ευρώ, στον εκκαλούντα το 15% των πολλαπλών τελών ήτοι: (15%

X 60.044.230=) 9.006.635 δρχ. ή 26.431,80 ευρώ πλέον Τ.Χ./ΟΓΑ (2,4%) 216.159 ή 634.36 ευρώ και συνολικά 9.222.794 ή 27.066,16 ευρώ και στον... το 10% των πολλαπλών τελών ήτοι: (10% X 60.044.230=) δρχ. 6.004.423 ή 17.621,20 ευρώ πλέον Τ.Χ./ΟΓΑ (2,4%) 144.106 δρχ. ή 422.91 ευρώ και συνολικά 6.148.529 ή 18.044,11 ευρώ. Για την αποπληρωμή του συνόλου των τελών (46.113.968 + 9.222.794 + 6.148.529=) 61.485.291 δρχ. ή (135.330,79 + 27.066,16 + 18.044,11=) 180.441,06 ευρώ κατέστησαν αλληλέγγυα συνυπόχρεοι και εις ολόκληρον και οι τρεις καταλογιζόμενοι. Στη συνέχεια με την 2.898/2004 οριστική απόφαση του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, η οποία επικυρώθηκε με την 409/6.3.2008 τελεσίδικη απόφαση του Δικαστηρίου τούτου, ακυρώθηκε η προαναφερόμενη υπ' αριθμ./....../2000 καταλογιστική πράξη της διάδικης τελωνειακής αρχής κατά το μέρος που αφορούσε στον ήδη εκκαλούντα, λόγω μη τήρησης του ουσιώδους τύπου της προηγούμενης κλήσης του σε απολογία, και η υπόθεση αναπέμφθηκε στη Διοίκηση, για να ενεργήσει τα νόμιμα. Κατόπιν τούτου η διάδικη τελωνειακή αρχή προέβη στη θεραπεία της ανωτέρω νομικής πλημμέλειας με τη νόμιμη επίδοση νέας κλήσης προς απολογία στον ήδη εκκαλούντα (στις 10-12-2009) ο οποίος όμως δεν προσήλθε για να απολογηθεί. Εν συνεχεία εκδόθηκε η προσβαλλόμενη πράξη, με ταυτόσημο περιεχόμενο με την αρχικώς ακυρωθείσα. Η από 3.5.2010 προσφυγή που άσκησε ο ήδη εκκαλών κατά της πράξης αυτής απορρίφθηκε με την εκκαλουμένη απόφαση ως ουσιαστικά αβάσιμη. Με την εκκαλουμένη απόφαση, κατ' αρχήν απορρίφθηκαν οι ισχυρισμοί της προσφυγής ότι η διάταξη του άρθρου 88 του ν. 2127/1993, όπως ίσχυε κατά το χρόνο τέλεσης της αποδιδόμενης παράβασης, χαρακτήριζε τις εν λόγω πράξεις απλές τελωνειακές παραβάσεις, που επέστυραν πρόστιμα και όχι λαθρεμπορικές παραβάσεις, και ότι η διαρρύθμιση του ειδικού φόρου κατανάλωσης επί των αυτοκινήτων, όπως ορίζετο στο νόμο 2127/1993, έθετε περιορισμούς στην ελεύθερη διακίνηση των προϊόντων εντός της Ε.Ε. και δεν ήταν σύμφωνη με το κοινοτικό δίκαιο (άρθρο 3 παρ. 3 της οδηγίας 92/12/ΕΟΚ της 25.2.1992 και άρθρο 7 της Συνθήκης της Ρώμης). Περαιτέρω, με την εκκαλουμένη κρίθηκε ότι ο προσφεύγων, συμμετείχε στη διάπραξη λαθρεμπορίας, καθώς ο ίδιος προέβη στην πώληση του επίμαχου οχήματος γνωρίζοντας ότι δεν κατέβαλε και εξακολουθούσε να οφείλει τις δασμοφορολογικές επιβαρύνσεις που αναλογούν στο επίδικο αυτοκίνητο και χωρίς να ενημερώσει σχετικά την αρμόδια τελωνειακή αρχή, ώστε, η εν λόγω πώληση αποτελεί μεθόδευση με σκοπό την οριστική παραμονή στην Ελλάδα και χρησιμοποίηση του αυτοκινήτου χωρίς να καταβληθούν οι προβλεπόμενοι δασμοί και φόροι. Για να καταλήξει στην ως άνω κρίση της η εκκαλουμένη, συνεκτίμησε, μεταξύ άλλων, την

2.616/23.7.2002 αμετάκλητη αθωωτική απόφαση του Α΄ Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης, από την οποία έκρινε ότι δεν δεσμεύεται, διότι η διαδικασία διοικητικής βεβαιώσεως της τελωνειακής παράβασης, η οποία κατατείνει στην επιβολή του πολλαπλού τέλους, είναι αυτοτελής και διακεκριμένη έναντι της αντίστοιχης ποινικής διαδικασίας. Με την απόφαση αυτή ο ήδη εκκαλών αθωώθηκε αμετακλήτως της κατηγορίας τέλεσης του ποινικού αδικήματος της «λαθρεμπορίας από πρόσωπο που μεταχειρίσθηκε ιδιαίτερα τεχνάσματα», με την αιτιολογία ότι: «όπως αποδείχθηκε, ο κατηγορούμενος, ουδέποτε κυκλοφόρησε το αυτοκίνητο στην Ελλάδα το αυτοκίνητο που έφερε από την Γερμανία, ούτε έκανε επέμβαση στον αριθμό πλαισίου ή τον κινητήρα αυτού, αλλά το παραχώρησε στον ξάδελφό του, μετά όμως από ατύχημα, το πούλησε ως ανταλλακτικά, αφού λόγω της ζημίας που υπέστη, δεν ήταν δυνατόν να επανεξαχθεί στο εξωτερικό. Με τα δεδομένα αυτά, ενόψει και του ν. 2960/01 (άρθρ. 137 παρ. 1), ότι δεν πρόκειται περί λαθρεμπορίας, αλλά περί απλής τελωνειακής παράβασης που επισύρει πρόστιμο». Ειδικότερα, με την εκκαλουμένη κρίθηκε ότι η κρίση του Δικαστηρίου περί συμμετοχής του ήδη εκκαλούντος σε λαθρεμπορική παράβαση δεν αναιρείται από την ως άνω 2.616/23.7.2002 αθωωτική απόφαση του Α΄ Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης, διότι με την απόφαση αυτή αναγνωρίζεται ότι ο ήδη εκκαλών υπέπεσε σε απλή τελωνειακή παράβαση, και όχι λαθρεμπορία, και, επομένως, δεν αμφισβητούνται τα ανωτέρω εκτεθέντα πραγματικά περιστατικά που αποτέλεσαν το έρεισμα της προσβαλλόμενης.

8. Επειδή, με την κρινόμενη έφεση, και τα προς ανάπτυξη αυτής παραδεκτώς κατατεθέντα υπομνήματα, ο εκκαλών αμφισβητεί την κρίση της εκκαλουμένης ως εσφαλμένης. Προβάλλει ότι εσφαλμένα το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο δεν εφάρμοσε αυτεπαγγέλτως την διαχρονικά ευμενέστερη μεταγενέστερη διάταξη του άρθρου 137 Α παρ. 1 του ήδη ισχύοντος Εθνικού Τελωνειακού Κώδικα (ν. 2960/2001, με ισχύ από 1.1.2002), όπως ίσχυε πριν την τροποποίησή της από το άρθρο 7 του ν. 3453/2006, η οποία προβλέπει ότι η κατοχή ή η κυκλοφορία κοινοτικών οχημάτων από πρόσωπα εγκατεστημένα στην Ελλάδα, χωρίς την τήρηση των προβλεπόμενων από τις διατάξεις των άρθρων 129 και 130 του ίδιου Κώδικα διατυπώσεων, δεν συνιστά λαθρεμπορία, αλλά απλή τελωνειακή παράβαση, και επισύρει την επιβολή προστίμου, ή έστω, την διάταξη του άρθρου 137 Γ παρ. 2 του ήδη ισχύοντος Εθνικού Τελωνειακού Κώδικα (ν. 2960/2001), όπως ίσχυσε, μεταγενεστέρως, μετά την τροποποίησή της με το άρθρο 7 του ν. 3453/2006, σύμφωνα με την οποία η μεταβίβαση ή εκμίσθωση οχημάτων, κατά παράβαση των περιορισμών του

καθεστώτος προσωρινής εισαγωγής, αποτελεί απλή τελωνειακή παράβαση και επιβάλλεται πρόστιμο. Περαιτέρω, προβάλλει ότι εσφαλμένα, και κατά παραβίαση του τεκμηρίου αθωότητας και της αρχής *ne bis in idem* κρίθηκε με την εκκαλουμένη υπαίτιος τέλεσης λαθρεμπορίας, διότι με την 2.616/23.7.2002 αθωωτική απόφαση του Α' Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης, αθωώθηκε αμετακλήτως της κατηγορίας τέλεσης του ποινικού αδικήματος της λαθρεμπορίας. Τέλος, προβάλλει, με το υπόμνημα, ότι το Δικαστήριο τούτο δεσμεύεται από την ως άνω αθωωτική απόφαση, κατ' εφαρμογήν της ισχύουσας κατά τον χρόνο συζήτησης της έφεσης διάταξης της παραγρ. 2 του άρθρου 5 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, όπως τροποποιήθηκε με τις διατάξεις του άρθρου 17 του ν. 4446/2016. Επικαλείται και προσκομίζει την προσκομισθείσα και πρωτοδίκως αμετάκλητη αθωωτική απόφαση.

9. Επειδή, ενόψει του ότι προκειμένου να επιλυθεί η ένδικη τελωνειακή διαφορά που αφορά επιβληθέντα πολλαπλά τέλη σε βάρος του εκκαλούντος για αποδιδόμενη λαθρεμπορία, η συζήτηση της οποίας έλαβε χώρα μετά την έκδοση αμετάκλητης αθωωτικής απόφασης, κρίσιμο είναι το ζήτημα εάν τα διοικητικά δικαστήρια δεσμεύονται από αμετάκλητη αθωωτική απόφαση των ποινικών δικαστηρίων ως προς την απαλλαγή του δράστη, ενόψει της διάταξης της παρ. 2 του άρθρου 5 του Κ.Δ.Δ., ερμηνευομένης υπό το πρίσμα της παρ. 1 του άρθρου 4 του 7ου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, και κατ' εφαρμογήν του κατοχυρούμενου με το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ τεκμηρίου αθωότητας καθώς και της κατοχυρούμενης με το άρθρο 4 του 7ου Πρωτοκόλλου αυτής αρχή *ne bis in idem*, υπό την έννοια ότι οφείλουν να τερματίσουν τη διοικητική «ποινική» διαδικασία της επιβολής πολλαπλών τελών λαθρεμπορίας, εφόσον έχει αθωωθεί αμετάκλητα ο δράστης από το ποινικό δικαστήριο, και λαμβάνοντας υπόψη ότι το ζήτημα αυτό έχει παραπεμφθεί προς επίλυση, με την 1771/2019 απόφαση του Β' Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας, στην Ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας, ενόψει του ότι η αρχή *ne bis in idem*, σε σχέση και με τις διατάξεις του άρθρου 96 του Συντάγματος, έχει ερμηνευθεί με ουσιωδώς διαφορετικό τρόπο από διάφορα ανώτατα ή συνταγματικά δικαστήρια, ενωσιακά και μη (βλ. ενδεικτικά ΣτΕ 1741/2015 Ολομ. και ΣτΕ 951/2018 επταμ.), αλλά και των διαπιστούμενων αποκλίσεων ως προς τα ζητήματα αυτά μεταξύ της νομολογίας του ΔΕΕ και εκείνης του ΕΔΔΑ, (βλ. και σκ. 8 αυτής ως προς την κατά σύμφωνη προς το Σύνταγμα ερμηνεία του άρθρου 17 του ν. 4446/2017), το Δικαστήριο τούτο, ανέβαλε την έκδοση οριστικής απόφασης για την κρινόμενη υπόθεση ως την έκδοση αποφάσεως από το ανώτατο αυτό Δικαστήριο επί του εν λόγω ζητήματος. Επί της

υπόθεσης αυτής εκδόθηκε η 359/2020 απόφαση της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας, με την οποία κρίθηκαν όσα προεκτέθηκαν στη μείζονα σκέψη της παρούσας.

10.Επειδή, με τα ανωτέρω δεδομένα, το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη ότι α) σύμφωνα με τα αναγραφόμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας, το άρθρο 4 παρ.1 του 7ου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ αντιτίθεται, καταρχήν, στην εκκίνηση και εξακολούθηση διοικητικής, κατά το εθνικό δίκαιο, διαδικασίας και δίκης περί της επιβολής, μεταξύ άλλων, πολλαπλού τέλους για τελωνειακή παράβαση, όπως εν προκειμένω, όταν για την ίδια παράβαση έχει ήδη περατωθεί αμετάκλητα η αντίστοιχη ποινική, κατά το εθνικό δίκαιο, διαδικασία, β) ότι με την 2.616/23.7.2002 αθωωτική απόφαση του Α΄ Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης, ο εκκαλών αθωώθηκε αμετάκλητα από την ποινική κατηγορία του αδικήματος της λαθρεμπορίας του επίδικου αυτοκινήτου, για την ίδια, δηλαδή, παράβαση για την οποία επιβλήθηκαν με την .../.../9.2.2010 πράξης του Διευθυντή του ... Τελωνείου Θεσσαλονίκης, τα ένδικα πολλαπλά τέλη, η δε αθώωσή του στηρίζεται σε επαρκή έρευνα και εκτίμηση της ουσίας της υπόθεσης, δηλ. την τέλεση ή μη από αυτόν της ένδικης λαθρεμπορικής παράβασης και γ) ότι τα επιβληθέντα σε βάρος του εκκαλούντος πολλαπλά τέλη, ανερχόμενα σε 27.066,16 ευρώ, ευθυνόμενος αλληλεγγύως έως και 180.441,06 ευρώ, ήτοι ανερχόμενα σε δεκάδες χιλιάδες ευρώ, έχουν, όπως έχει κριθεί, «ποινικό» χαρακτήρα, κατ' εφαρμογή των κριτηρίων Engel (βλ. ΣτΕ 1992/2016 επταμ. σκ. 21 και τις εκεί παραπομπές στη νομολογία του ΕΔΔΑ), τούτο δε λαμβανομένου υπόψη του ύψους των πολλαπλών τελών, του χαρακτήρα τους ως διοικητικών κυρώσεων για παραβάσεις της τελωνειακής νομοθεσίας, με βασικό σκοπό την αποτελεσματική ανατροπή από τη διάπραξη στο μέλλον παρόμοιων παραβάσεων αλλά και τον κολασμό του παραβάτη, και του ότι η τελωνειακή παράβαση της λαθρεμπορίας προβλέπεται από το νόμο ως διοικητικό αδίκημα, για τον καταλογισμό του οποίου απαιτείται άμεσος δόλος του παραβάτη-φυσικού προσώπου, σε σχέση με τη μη καταβολή των οφειλόμενων δασμών και φόρων, οι οποίοι καταλογίζονται χωριστά και δεν περιλαμβάνονται στο επιβαλλόμενο πολλαπλό τέλος (ΣτΕ 1992/2016, σκ. 21), κρίνει ότι συντρέχουν εν προκειμένω οι προϋποθέσεις εφαρμογής της προαναφερόμενης διάταξης του 7ου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ και συνεπώς οι προϋποθέσεις εφαρμογής του κανόνα *ne bis in idem*, με συνέπεια να μην δικαιολογείται η διατήρηση της επιβληθείσας στον εκκαλούντα διοικητικής κύρωσης, δυνάμει της .../.../9.2.2010 πράξης του Διευθυντή του ... Τελωνείου Θεσσαλονίκης, όπως βάσιμα προβάλλει ο εκκαλών με την κρινόμενη έφεσή του. Εξάλλου, σύμφωνα και με όσα έγιναν δεκτά στη 6η σκέψη της παρούσας, η

2.616/23.7.2002 αθωωτική απόφαση του Α΄ Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης, η οποία έχει καταστεί αμετάκλητη, υπό το νεότερο νομοθετικό καθεστώς της παρ.2 του άρθρου 5 του Κ.Δ.Δ., έχει πλέον δεσμευτικό χαρακτήρα, και συνεπώς η επιβολή των ένδικων πολλαπλών τελών σε βάρος του εκκαλούντος δεν είναι νόμιμη και βάσει της εν λόγω διάταξης, όπως αυτή ερμηνεύεται υπό το περιεχόμενο των εν λόγω αρχών κατά τα ανωτέρω.

11. Επειδή, κατ' ακολουθίαν, η κρινόμενη έφεση πρέπει να γίνει δεκτή, και να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη απόφαση. Περαιτέρω, πρέπει να δικασθεί η με ημερομηνία κατάθεσης 3.5.2010 προσφυγή του εκκαλούντος, αυτή δε να γίνει δεκτή, για τον προεκτεθέντα λόγο, παρελκούσης ως αλυσιτελούς της εξέτασης των λοιπών λόγων αυτής, και να ακυρωθεί η .../.../9.2.2010 πράξη του Διευθυντή του ... Τελωνείου Θεσσαλονίκης, κατά το μέρος αυτής με το οποίο καταλογίστηκε σε βάρος του προσφεύγοντος, ως συνυπαιτίου λαθρεμπορίας, πολλαπλό τέλος ποσού 27.066,16 ευρώ, και κηρύχθηκε αυτός αλληλεγγύως συνυπεύθυνος στην καταβολή του συνολικώς επιβληθέντος πολλαπλού τέλους ποσού 180.441,06 ευρώ. Τέλος, πρέπει να διαταχθεί η απόδοση στον εκκαλούντα του παραβόλου που κατέβαλε για την έφεση και την προσφυγή (άρθρο 277 του Κ.Δ.Δ.) και να απαλλαγεί το Ελληνικό Δημόσιο, ενόψει των περιστάσεων, από τα δικαστικά έξοδα και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας (άρθρο 275 παρ. 1 του Κ.Δ.Δ.).

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Δέχεται την έφεση.

Εξαφανίζει την 3717/2015 οριστική απόφασης του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης.

Διατάσσει την απόδοση του καταβληθέντος παραβόλου της έφεσης.

Δικάζει την με ημερομηνία κατάθεσης 3.5.2010 προσφυγή του ήδη εκκαλούντος, και

Δέχεται αυτήν.

Ακυρώνει την .../.../9.2.2010 πράξη του Διευθυντή του ... Τελωνείου Θεσσαλονίκης, κατά το μέρος αυτής με το οποίο καταλογίστηκε σε βάρος του προσφεύγοντος, ως συνυπαιτίου λαθρεμπορίας, πολλαπλό τέλος, και κηρύχθηκε αυτός αλληλεγγύως συνυπεύθυνος στην καταβολή του συνολικώς επιβληθέντος πολλαπλού τέλους.

Διατάσσει την απόδοση στον προσφεύγοντα του καταβληθέντος παραβόλου της προσφυγής.

Απαλλάσσει το εκκαλούν από τα δικαστικά έξοδα και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας.

Η απόφαση δημοσιεύθηκε στη Θεσσαλονίκη, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, στις 4-8-2021.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ